

Sygn. akt X GC 444/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 stycznia 2015 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach, X Wydział Gospodarczy

w składzie

Przewodniczący SSO Katarzyna Żymełka

Protokolant Joanna Gołosz

po rozpoznaniu w dniu 14 stycznia 2015 r. w Gliwicach

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w G.

przeciwko R. M.

o zapłatę

- 1) oddala powództwo co do należności w kwocie 129.601,68 (sto dwadzieścia dziewięć tysięcy sześćset jeden 68/100) zł;
- 2) zasądza od pozwanego na rzecz powódki kwotę 3.864,40 (trzy tysiące osiemset sześćdziesiąt cztery 40/100) zł tytułem kosztów procesu;
- 3) nakazuje pobrać od powódki na rzecz Skarbu Państwa kwotę 611,89 (sześćset jedenaście 89/100) zł tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych stanowiących wynagrodzenie biegłych;
- 4) nakazuje pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 282,73 (dwieście osiemdziesiąt dwa 73/100) zł tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych stanowiących wynagrodzenie biegłych;
- 5) nakazuje pobrać od powódki na rzecz Skarbu Państwa kwotę 2.154,34 (dwa tysiące sto pięćdziesiąt cztery 34/100) zł tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych w postaci opłaty od apelacji.

/-/ Katarzyna Żymełka

Sygn. akt X GC 444/14

UZASADNIENIE

Powódka (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w G. wniosła o zasądzenie od pozwanego R. M. kwoty 194.139,87 zł wraz z ustawowymi odsetkami i kosztami postępowania. Na wskazaną kwotę składały się kary umowne w kwotach 82.167,93 zł i 47.433,75 zł.

W uzasadnieniu żądania zapłaty kar umownych powódka wskazała, że zgodnie z art. 5 zawartej z pozwanym umowy najmu pozwany zobowiązany był do dostarczenia zabezpieczeń wiarygodności powódki tj. gwarancji bankowej lub kaucji gwarancyjnej, opiewającej na kwotę trzykrotności miesięcznej stawki czynszu, powiększonej o należny podatek VAT.

Powódka wskazała, że wzywała pozwanego do uzupełnienia zabezpieczenia umownego do wartości odpowiadającej aktualnej stawce trzymiesięcznego czynszu najmu. Wezwania te nie przyniosły jednak spodziewanego efektu. Niewykonanie wezwania stanowiło, zdaniem powódki, naruszenie obowiązku wynikającego z art. 5.3.5 umowy najmu. Według powódki powyższe naruszenie upoważniło ją, na podstawie art. 14.1.3 umowy najmu, do naliczania kary umownej w wysokości dwukrotności dziennego czynszu najmu powiększonego o należny podatek od towarów i usług za każdy dzień trwania stanu naruszenia umowy (nieuzupełnienia kaucji gwarancyjnej).

Powódka wskazała, że obciążyła pozwanego karą umowną w kwocie 110.668,83 zł za 229 dni. Na część wskazanej kwoty zaliczyła złożoną przez pozwanego kaucję w wysokości 28.500,90 zł, o czym powiadomiła pozwanego. Wobec faktu, że pozwany w dalszym ciągu nie wykonywał ciężących na nim obowiązków powódka naliczyła pozwanemu kolejną karę umowną za następny okres 96 dni w kwocie 47.433,75 zł.

W dniu 10 lutego 2012 r. Sąd wydał w niniejszej sprawie nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym uwzględniając powództwo w całości w tym również żądanie powódki obejmujące naliczone kary umowne.

Od powyższego nakazu sprzeciw wniósł pozwany zaskarżając go w całości, wnosząc o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie na jego rzecz kosztów postępowania.

W uzasadnieniu, odnosząc się do kwestii naliczania kar umownych przez powódkę pozwany podniósł, że z uwagi na pieniężny charakter świadczenia pozwanego, ustanowienie i naliczenie kary umownej jest niezgodne z bezwzględnie obowiązującymi przepisami prawa. Pozwany podniósł także, z ostrożności procesowej, powołując się na art. 17.3 umowy, iż Sąd Okręgowy w Gliwicach nie jest Sądem właściwym do dochodzenia kar umownych.

W reakcji na twierdzenia pozwanego zawarte w sprzeciwie powódka wskazała, że dochodzona pozwem kara umowna jest karą za niedostarczenie zabezpieczeń określonych w umowie, a nie za brak płatności faktur i nieuiszczanie czynszu najmu.

Odnosząc się do zarzutu pozwanego niewłaściwości Sądu w zakresie dochodzenia kar umownych powódka uznała, że zarzut ten nie może być uwzględniony, albowiem nie został podniesiony przed wdaniem się w spór co do istoty sprawy.

W toku procesu strony nie zmieniły swoich stanowisk.

Wyrokiem z dnia 30 września 2013 r. sprostowanym prawomocnym postanowieniem z dnia 29 października 2013 r. Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powódki należności z tytułu czynszu najmu oraz opłat dodatkowych i odrzucił pozew w części dotyczącej żądania zasądzenia od pozwanego na rzecz powódki należności z tytułu kar umownych.

Na uzasadnienie rozstrzygnięcia odrzucenia pozwu w zakresie 129 601,68 zł wynikającej z kar umownych Sąd Okręgowy wskazał, że pozwany skutecznie podniósł, iż spory w tym zakresie pomiędzy stronami powinny być rozstrzygane w postępowaniu polubownym zgodnie z § 17 umowy.

Sąd Okręgowy uznał, iż pozwany w tym zakresie skutecznie podniósł zarzut zapisu na Sąd polubowny. Bez znaczenia dla Sądu pozostała okoliczność, że pozwany uczynił to dopiero w końcowej części pisma zawierającego sprzeciw. Wystarczające zdaniem Sądu było to, że zarzut został podniesiony przy pierwszej czynności procesowej. Podniesienie tego zarzutu nastąpiło w pierwszym piśmie procesowym pozwanego, a zatem zdaniem Sądu Okręgowego zasługiwał on na uwzględnienie. Dlatego zgodnie z art. 1165 § 1 k.p.c. w tej części Sąd pozew odrzucił.

W dniu 12 listopada 2013 r. powódka wniosła zażalenie na postanowienie o odrzuceniu pozwu i rozstrzygające o kosztach procesu.

Powódka zarzuciła zaskarżonemu postanowieniu o odrzuceniu pozwu obrazę przepisów postępowania cywilnego, tj. art. 1165 k.p.c., mającą wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia poprzez częściowe odrzucenie pozwu, pomimo

niezgłoszenia przez pozwanego przed wdaniem się w spór co do istoty sprawy zarzutu zapisu na sąd polubowny podczas, gdy odrzucenie to może nastąpić wyłącznie jeżeli pozwany podniósłby wskazany zarzut przed wdaniem się w spór co do istoty sprawy.

Wobec powyższego powódka wniosła o uchylenie zaskarżonych postanowień w całości oraz o zasądzenie na jej rzecz zwrotu kosztów postępowania.

Apelację od wyroku złożył pozwany, który zaskarżył wyrok w części, tj. w zakresie pkt 1, 3 i 4, zarzucając mu sprzeczność istotnych ustaleń faktycznych z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego i wyciągnięcie nieprawidłowych wniosków.

Pozwany wniósł o zmianę wyroku w zaskarżonej części i o oddalenie powództwa oraz zasądzenie kosztów procesu, względnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

W odpowiedzi na apelację powódka wniosła o oddalenie apelacji i zasądzenie od pozwanego na rzecz powódki kosztów postępowania apelacyjnego.

Wyrokiem z dnia 18 lipca 2014 r. Sąd Apelacyjny w Katowicach oddalił apelację pozwanego w części uwzględniającej powództwo (punkt 1 zaskarżonego wyroku), a w części odrzucającej pozew o zapłatę kwoty 129.601,68 zł (punkt 2 zaskarżonego wyroku) oraz w części orzekającej o kosztach procesu (punkty 3, 4 i 5 zaskarżonego wyroku), sprawę przekazał do ponownego rozpoznania i rozstrzygnięcia o kosztach postępowania apelacyjnego.

Uwzględniając zażalenie powódki na postanowienie o odrzuceniu pozwu Sąd Apelacyjny uznał, że odrzucenie pozwu nastąpiło z naruszeniem przepisu art. 1165 § 1 k.p.c. W sprzeciwie od nakazu zapłaty pozwany wskazał na zarzut merytoryczny – zastrzeżenie kary umownej od świadczenia pieniężnego, a więc jego nieważność na podstawie art. 483 k.c. Jedynie z ostrożności procesowej pozwany wskazał w uzasadnieniu sprzeciwu, że Sąd Okręgowy nie jest sądem właściwym do rozpoznania sprawy w zakresie dochodzonych kar umownych.

Zdaniem Sądu Apelacyjnego nie sposób uznać, że pozwany podniósł skutecznie zarzut zapisu na sąd polubowny, skoro nie formułując w pierwszej kolejności wniosku o odrzucenie pozwu w części dotyczącej żądania zapłaty kar umownych wskazał na wymieniony zapis umowy jedynie na wypadek nieuwzględnienia podniesionego zarzutu merytorycznego.

Sąd Okręgowy ponownie rozpoznając sprawę w zakresie żądania kar umownych (punkty I.1.d i I.1.h żądania pozwu) ustalił, co następuje:

Powódka (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w G. zawarła z pozwanym R. M. w dniu 17 stycznia 2006 r. umowę najmu pomieszczenia handlowego zlokalizowanego w centrum handlowym (...) przy ul (...) w G. na pierwszym piętrze (lokal (...)) wraz z instalacjami technicznymi w celu prowadzenia przez pozwanego restauracji (...).

W art. 5.1 strony ustaliły sposoby zabezpieczenia wykonania zobowiązań umownych przez pozwanego m.in. w postaci gwarancji bankowej i kaucji gwarancyjnej.

W art. 5.2.1 umowy najmu strony uzgodniły zasady związane z zabezpieczeniem zobowiązań pozwanego poprzez dostarczenie powódce w terminie 30 dni przez datą przekazania pomieszczeń nieodwołalnej, bezwarunkowej i płatnej na pierwsze żądanie gwarancji bankowej o terminie ważności nie krótszym niż 12 kolejnych miesięcy kalendarzowych, opiewającej na kwotę gwarancji w wysokości nie niższej niż kwota stanowiąca równowartość sumy czynszu najmu oraz sumy zaliczek z tytułu opłat dodatkowych należnych wynajmującemu za okres trzech miesięcy obowiązywania umowy najmu, powiększonych o kwotę podatku VAT.

Z treści art. 5.2.2. umowy najmu wynikało, że nie później niż 30 dni przed upływem terminu ważności gwarancji bankowej najemca będzie zobowiązany doręczyć powódce nową gwarancję bankową, wystawioną w takiej samej formie i na tę samą wysokość, jak poprzednia gwarancja bankowa. Ponadto strony uzgodniły, że jeżeli pozwany nie

zapłaci w terminie kwot należnych powódce, powódka będzie miała prawo skorzystania z gwarancji bankowej, a obowiązkiem pozwanego będzie przywrócenie sumy gwarancji bankowej do pełnej wysokości.

W art. 5.3.1 umowy najmu ustalono, że w przypadku, gdy pozwany nie wykona lub wykona nienależycie zobowiązanie do doręczenia powódce gwarancji bankowej lub nowej gwarancji bankowej, będzie zobowiązany do wpłacenia kwoty stanowiącej równowartość gwarancji bankowej tytułem kaucji gwarancyjnej. Ponadto ustalono także, że jeżeli pozwany nie dokona płatności należności, powódka będzie miała prawo skorzystać ze środków kaucji gwarancyjnych pobierając z niej należną kwotę, a pozwany będzie zobowiązany do przywrócenia sumy kaucji gwarancyjnej do pełnej wysokości.

W art. 14.1.3 strony umowy uzgodniły także, iż z tytułu nie wykonania lub nienależytego wykonania zobowiązań zawartych w art. 5.2 i 5.3 umowy najmu pozwany zapłaci karę umowną w wysokości stanowiącej równowartość dwukrotności dziennego czynszu najmu, powiększonej o ewentualny podatek VAT za każdy rozpoczęty dzień trwania niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania.

W myśl art. 17.3 umowy spory w zakresie płatności czynszu najmu, opłat dodatkowych oraz innych opłat należnych wynajmującemu zgodnie z umową najmu (z wyłączeniem dochodzenia kar umownych) miały być rozstrzygane przez sąd powszechny właściwy dla położenia centrum handlowego według właściwości ogólnej, określonej przepisami k.p.c.

(dowód: umowa najmu - k. 34-50)

W związku ze zmianą stawki VAT powódka wezwała pozwanego pismem z dnia 19 lutego 2011 r. do uzupełnienia kwoty kaucji bankowej do kwoty 31.404,47 zł. Pozwany został ponownie wezwany do uzupełnienia kaucji gwarancyjnej pismem z dnia 5 października 2011 roku o kwotę 5.769,74 zł do kwoty 34.270,64 zł. Powódka wskazała, iż w razie niezastosowania się przez pozwanego do wezwania, będzie uprawniona do podjęcia działań w trybie art. 12 umowy najmu i dalszego naliczania kar umownych zgodnie z art. 14.1.3 umowy najmu.

W związku z zaległościami płatniczymi pozwanego powódka dnia 23 listopada 2011 roku wykorzystwała całą kwotę kaucji gwarancyjnej w wysokości 28.500,90 zł zarachowując ją na poczet noty obciążeniowej z dnia 2 października 2011 r. i wezwała pozwanego do przywrócenia kwoty kaucji gwarancyjnej do wysokości 35.186,97 zł w terminie 10 dni.

(dowód: pisma powódki - k 78-88)

W dniu 5 października 2011 r. powódka obciążyła pozwanego należnością z tytułu kar umownych za nieuzupełnienie kaucji gwarancyjnej i wezwała go do zapłaty kwoty 110.668,83 zł z tego tytułu w terminie trzech dni od otrzymania wezwania. Pozwany wezwanie odebrał 12 października 2011 r. Wskazała, że kwota obejmuje kary umowne naliczone na podstawie art. 14.1.3 umowy najmu.

(dowód: wezwanie do zapłaty kary umownej – k. 89; nota obciążeniowa – k. 90, potwierdzenie odbioru – k. 92)

Kara umowna w wysokości 110.668,83 zł została naliczona za 229 dni tj. za okres od 19 lutego 2011 r. do 5 października 2011 r.

(dowód: wyliczenie kary umownej – k. 91)

W dniu 9 stycznia 2012 r. powódka obciążyła pozwanego karami umownymi, naliczonymi na podstawie art. 14.1.3 umowy najmu, za dalszy okres nieuzupełnienia kaucji gwarancyjnej i wezwała pozwanego do zapłaty kwoty 47.433,75 zł w terminie trzech dni od otrzymania wezwania. Pozwany wezwanie odebrał 18 stycznia 2012 r.

(dowód: wezwanie do zapłaty kary umownej – k. 94; nota obciążeniowa – k. 95-96, potwierdzenie odbioru – k. 96)

Powyższy stan faktyczny Sąd Okręgowy ustalił na podstawie dokumentów przedstawionych przez strony, których prawdziwości nie kwestionowała żadna ze stron.

Sąd Okręgowy zważył:

Powództwo w zakresie dotyczącym żądania kar umownych było nieuzasadnione.

Art. 483 § 1 k.c., zawierający definicję kary umownej stanowi, że można zastrzec w umowie, że naprawienie szkody wynikłej z niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania niepieniężnego nastąpi przez zapłatę określonej sumy pieniężnej

Art. 483 k.c. jest bezwzględnie obowiązującym przepisem prawa. Kary umowne, zgodnie z jego treścią, mogą być wyłącznie sankcją za niewykonanie lub niewłaściwe wykonanie zobowiązań niepieniężnych. Niedopuszczalne jest zatem zastrzeganie kary umownej w zakresie zobowiązań pieniężnych sensu stricto, jak i zobowiązań pieniężnych w szerokim znaczeniu (por. uchwała 7 sędziów SN z dnia 6 listopada 2003 r., III CZP 61/03). Reguła ta nie może zostać zmieniona wolą stron (por. W. Popiołek Kodeks..., s. 78; K. Zagrobelny Kodeks..., s. 866). Przepis art. 483 § 1 k.c. ma charakter iuris cogentis, co oznacza niedopuszczalność zastrzeżenia kary umownej co do zobowiązania pieniężnego (por. wyrok SN z dnia 21 sierpnia 2008 r., IV CSK 202/08; wyrok SN z dnia 18 sierpnia 2005 r., V CK 90/05). Zastrzeżenie kary umownej w przypadku zobowiązań pieniężnych jest co do zasady nieważne (wyrok SA w Białymstoku z dnia 28 lipca 2005 r., I ACa 368/05).

Kara umowna niedopuszczalna jest, gdy pieniężne jest pierwotne świadczenie główne.

Dlatego za niedopuszczalne należy uznać zastrzeżenie kary umownej w przypadku zobowiązania najemcy w zakresie obejmującym jego obowiązek wobec wynajmującego polegający na obowiązku zapłaty kwot należnych wynajmującemu.

W art. 5 umowy najmu strony ustaliły zabezpieczenia wykonania zobowiązań najemcy (pozwanego). W art. 5.2.4. wskazały, że jeżeli najemca (pozwany) nie zapłaci wynajmującemu (powódce) w terminie należnych kwot, to wynajmujący ma prawo skorzystać z gwarancji bankowej, pobierając z objętych nią środków nieuiszczoną kwotę.

Tym samym obciążenie pozwanego karami umownymi, wobec nieudzielenia wymaganych umową zabezpieczeń, wiązało się z niewykonaniem przez pozwanego świadczenia pieniężnego.

Dodatkowo należy wskazać, że umowa najmu przewidywała, jako zabezpieczenia zapłaty kwot należnych powódce z tytułu najmu, wpłatę przez pozwanego kaucji gwarancyjnej, która stanowi świadczenia pieniężne.

Powódka jako podstawę naliczenia kar umownych wskazała art. 14.1.3. umowy najmu, który odwoływał się do art. 5.2. i 5.3. umowy łączącej strony.

W wezwaniach kierowanych do pozwanego, których niewykonanie stanowiło podstawę naliczenia kar umownych, powódka wzywała pozwanego do uzupełnienia kwoty kaucji gwarancyjnej o wskazaną w wezwaniach wysokość (k. 78 i k. 82). Powódka podała numer rachunku bankowego, na który należało uiścić wskazaną kwotę (k. 82). Powódka wprost zaznaczyła, że w razie jej nie wpłacenia jest uprawniona do dalszego naliczania kar umownych zgodnie z art. 14.1.3. umowy najmu.

Z pisma powódki (k. 82) wynika, że naliczyła pozwanemu kary umowne z uwagi na brak wpłaty przez pozwanego brakującej kaucji gwarancyjnej w oznaczonej przez powódkę wysokości oraz, że niezapłacenie kaucji gwarancyjnej w kwocie 5.769,74 zł było podstawą do naliczenia przez powódkę dalszych kar umownych.

Powódka obciążyła pozwanego karami umownymi za niespełnienie zobowiązania pieniężnego tj. brak wpłaty przez pozwanego kaucji gwarancyjnej na jej rachunek bankowy, a zatem za niewykonanie przez pozwanego zobowiązania pieniężnego.

Należy bowiem wskazać, że zobowiązaniem pieniężnym jest takie, którego wykonanie następuje przez zapłatę sumy pieniężnej.

Natomiast zgodnie z brzmieniem art. 483 § 1 k.c. kara umowna może być zastrzeżona na wypadek niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania niepieniężnego. Niedopuszczalne było zatem obciążenie pozwanego karami umownymi za brak zapłaty świadczenia pieniężnego.

W świetle ustaleń faktycznych dokonanych w rozstrzyganej sprawie nie budzi wątpliwości, że podstawą naliczenia kary umownej przez stronę powodową było niewpłacenie przez pozwanego na rachunek bankowy powódki kwoty kaucji gwarancyjnej, a zatem podstawą naliczenia kary umownej było nienależyte wykonanie zobowiązania pieniężnego.

Zastrzeżenie kary umownej przy zobowiązaniu pieniężnym należy uznać za nieważne na podstawie art. 58 § 1 i § 3 k.c. w zw. z art. 353¹ k.c. i art. 483 § 1 k.c.

Wobec powyższego uznając zastrzeżenie kary umownej za sprzeczne z art. 483 § 1 k.c. i jako takie w tym zakresie nieważne z mocy art. 58 § 1 i 3 k.c., oddalił w tym zakresie powództwo.

O kosztach orzeczono na podstawie art. 100 k.p.c. stosując zasadę stosunkowego rozdzielenia kosztów.

Z kwoty 194.139,87 zł stanowiącej wartość przedmiotu sporu, powódka przegrała proces co do kwoty 129.601,68 zł (82.167,93 zł + 47.433,75 zł) stanowiącej należność z tytułu kar umownych. Kwota ta stanowiła 66,76 %. Zgodnie z zasadą stosunkowego rozdzielenia kosztów procesu strony powinny ponieść jego koszty w takim stopniu, w jakim przegrały sprawę, a zatem powódka w 66,76 %, a pozwany w 33,24 %.

Na koszty procesu poniesione przez powódkę złożyły się;

- a) opłata stosunkowa od pozwu w wysokości 9.707 zł;
- b) wynagrodzenie pełnomocnika procesowego - zgodnie z § 6 pkt 6 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. nr 163, poz. 1348 z późn. zm.) wyniosło 3.600 zł
- c) opłata skarbową od udzielonego pełnomocnictwa wyniosła 17 zł;
- d) opłata stosunkowa od zażalenia na postanowienie o odrzuceniu pozwu w wysokości 1.297 zł;
- e) wynagrodzenie pełnomocnika procesowego w postępowaniu zażaleniowym w wysokości 1.800 zł - zgodnie z § 6 pkt 6 i § 13.2. pkt 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. nr 163, poz. 1348 z późn. zm.);
- f) opłata stosunkowa od zażalenia na postanowienie z 29 października 2013 r. w wysokości 1.942 zł;
- g) wynagrodzenie pełnomocnika procesowego w postępowaniu zażaleniowym w wysokości 1.800 zł - zgodnie z § 6 pkt 6 i § 13.2. pkt 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. nr 163, poz. 1348 z późn. zm.);
- h) wynagrodzenie pełnomocnika procesowego w postępowaniu apelacyjnym w wysokości 2.700 zł - zgodnie z § 6 pkt 6 i § 13.1. pkt 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. nr 163, poz. 1348 z późn. zm.);

i) zaliczka na wynagrodzenie biegłego w kwocie 44,04 zł.

Łącznie koszty procesu poniesione przez powódkę wyniosły 22.907,04 zł.

Z kolei na koszty procesu poniesione przez pozwanego złożyły się;

a) wynagrodzenie pełnomocnika profesjonalnego w kwocie 3.600 zł - zgodnie z § 6 pkt 6

rozporządzenia;

b) opłata skarbową od udzielonego pełnomocnictwa w kwocie 17 zł;

c) zaliczka na wynagrodzenie biegłego w kwocie 2.000 zł (k. 143)

Zatem łączne koszty procesu poniesione przez pozwanego wyniosły 5.617 zł,

a łączne koszty procesu poniesione przez obie strony wyniosły 28.524,04 zł.

Ustalając wysokość poniesionych przez strony kosztów procesu Sąd miał na uwadze, że postępowanie toczące się po uchyleniu wyroku sądu i przekazaniu sprawy do ponownego rozpoznania nie jest nowym, drugim postępowaniem w rozumieniu przepisów rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 6 kwietnia 2011 r., I CZ 108/10).

Powódka zgodnie z podaną zasadą powinna ponieść 66,76 % kosztów procesu, tj. 19.042,64 zł, poniosła zaś koszty w kwocie 22.907,04 zł, dlatego też Sąd w punkcie drugim wyroku zasądził od pozwanego na rzecz powódki kwotę 3.864,40 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Ze Skarbu Państwa wypłacono wynagrodzenie biegłego w kwocie 894,62 zł oraz 21,93 zł.

Stosownie do wyniku sporu Sąd nakazał pobrać, na podstawie art. 113 ust. 1 uksc, na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Gliwicach od powódki kwotę 611,89 zł, zaś od pozwanego kwotę 282,73 zł tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych stanowiących wynagrodzenie biegłych, o czym orzeczono jak w punkcie trzecim i czwartym wyroku. Sąd miał przy tym na uwadze, że stosownie do wyniku sporu pozwanego obciążał obowiązek poniesienia kwoty 304,66 zł tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych stanowiących wynagrodzenie biegłych, jednakże wobec prawomocności postanowienia z 29 października 2013 r. w przedmiocie przyznania biegłemu wynagrodzenia oraz nakazania pobrania nieuiszczonych kosztów opinii biegłych (k. 401), którym Sąd nakazał pobrać od pozwanego na podstawie punktu 2 kwotę 21,93 zł – pomniejszono należną od pozwanego kwotę 304,66 zł o kwotę 21,93 zł, która zostanie ściągnięta od pozwanego na podstawie prawomocnego postanowienia z 29 października 2013 r.

Natomiast, wobec wpłaty przez powódkę kwoty 44,04 zł (wskazanej w punkcie 3 postanowienia z 29 października 2013 r. Sąd ją wliczył do poniesionych przez powódkę kosztów procesu.

Pozwany został zwolniony od uiszczenia opłaty od apelacji. Stosownie do wyniku sporu Sąd nakazał pobrać, na podstawie art. 113 ust. 1 uksc, na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Gliwicach od powódki kwotę 2.154,34 zł tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych w postaci opłaty od apelacji (tj. 3.227 zł x 66,76 %).

/-/ Katarzyna Żymelka